

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA HYDE PARK ȘI ALȚII (nr. 5 și 6) c. MOLDOVEI

(Cererile nr. 6991/08 și 15084/08)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

14 septembrie 2010

DEFINITIVĂ

la 14 decembrie 2010

Această hotărîre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Hyde Park și Alții (nr. 5 și 6) c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

and Fatoș Araci, *Grefier adjunct al Secțiunii*,

Deliberând la 24 august 2010 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află două cereri (nr. 6991/08 și 15084/08) depuse împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către Hyde Park și patru cetățeni ai Republicii Moldova, dl Ghenadie Brega, dl Anatolie Juraveli, dl Oleg Brega și dl Anatol Hristea-Stan (“reclamantii”) la 20 februarie 2008. Aceștia s-au născut în 1975, 1988, 1973 și respectiv în 1953. Ei locuiesc în com. Pepeni și în Chișinău, toți fiind membri Hyde Park.

2. La 2 iunie 2008, organizația non-guvernamentală Hyde Park a încetat să existe. Succesorul său, Hyde Park, o asociație obștească neînregistrată, și-a exprimat intenția de a menține cererea depusă la Curte.

3. Reclamantii au fost reprezentați de către dl Oleg Brega, președintele Hyde Park la momentul derulării evenimentelor. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

4. Reclamantii au pretins, în special, încălcarea dreptului lor la libera întrunire și la un proces echitabil în ceea ce privește cele trei demonstrații ce au avut loc la 30 august, 4 septembrie și 10 septembrie 2007.

5. La 8 aprilie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a decis că fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 al Convenției).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

1. Introducere

6. În timpul evenimentelor care au determinat această cerere, Hyde Park (primul reclamant) era înregistrat la Ministerul Justiției al Republicii Moldova ca o organizație non-guvernamentală care pleda, *inter alia*, pentru libertatea de exprimare și dreptul la întruniri pașnice. În anul 2007, membrii săi au decis să sisteze înregistrarea organizației din cauza pretinselor presiuni și intimidări din partea statului. În special, ei s-au plîns, printre altele, de refuzul Ministerului Justiției de a înregistra modificările la statutul organizației, de aplicarea repetată a sechestrului pe contul său bancar, de arestarea arbitrară a membrilor săi și de tentative de a sista activitatea ziarului său. Cîțiva din liderii organizației au solicitat azil politic în țările occidentale. S-a decis ca organizația să-și continue activitatea sub aceeași denumire, însă fără a se înregistra la autoritățile de stat. S-a mai decis ca noua asociație neînregistrată să devină succesoarea fostei organizații. După excluderea organizației din Registrul de stat al asociațiilor obștești la 2 iunie 2008, activitățile Hyde Park au continuat ca și mai înainte, în baza noului statut al acesteia. Asociația a continuat să-și editeze ziarul, să mențină pagina sa în internet și să organizeze proteste și demonstrații.

2. Demonstrația din 30 august 2007

7. La 23 iulie 2007 Hyde Park au solicitat autorizarea desfășurării unui protest în fața Ministerului Afacerilor Interne și Procuraturii Generale la 30 august 2007 de către Consiliul Municipal Chișinău împotriva pretinselor acte de intimidare a Hyde Park de către aceste autorități. ..

8. La 20 august 2007, Consiliul Municipal a autorizat protestul, care urma să aibă loc la în fața clădirii Ministerului Afacerilor Interne la 07:30-08:15 și în fața Procuraturii Generale 30 august 2007, între 8:15 și 9 seara la o distanță de cel puțin cincizeci de metri de sediile autorităților.

9. La 30 august 2007, la 7:30, reclamanții au început protestul în fața Ministerului Afacerilor Interne, dar au fost imediat abordați de un colaborator de poliție care le-a ordonat să înceteze protestul, explicînd că autorizația municipală acordată a fost contestată de către Procuratura Generală în instanță la 29 august 2007. Colaboratorul de poliție a susținut că în conformitate cu Legea cu privire la Procuratură, recursul procurorului împotriva unui act administrativ suspendă acțiunea actului administrativ precedent pînă la momentul cînd legalitatea acestuia va fi examinată în instanță. Reclamanții au refuzat să se conformeze somației acestuia și au

explicat că autorizația este valabilă și că protestul lor este pașnic. Ei au invocat prevederile Constituției Republicii Moldova și prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului. La scurt timp după aceea, o dubiță a poliției a sosit și domnul Ghenadie Brega, dl Oleg Brega, dl Hristea-Stan și dl Juraveli au fost reținuți și transportați la o secție de poliție unde au fost interogați. La aproximativ orele 9:30, aceștia au fost eliberați fără careva explicații. Ei nu au putut continua protestul, deoarece la acea oră autorizația în cauză expirase.

10. În aceeași zi, reclamantii au depus o plîngere prin care au solicitat șefului secției de poliție al sectorului Centru inițierea unei urmăriri penale în vederea colaboratorilor de poliție care i-au reținut; cu toate acestea, plîngerea a fost respinsă de către șeful secției de poliție la 19 septembrie 2007, pe motiv că autorizația de protest în cauză conținea numeroase deficiențe, printre care, în aceasta lipsea indicarea locului exact a desfășurării protestului și numărul participanților ce urmau să ia parte la protest.

11. Aparent contestarea menționată împotriva autorizației municipale din 20 august 2007 al Procuraturii Generale, niciodată nu a mai fost examinată de către instanțele judecătorești.

3. Demonstrația din 4 septembrie 2007

12. La 30 august 2007, domnul Juraveli, vice-președintele Hyde Park, a solicitat de la Primărie autorizația de a organiza o demonstrație din cauza pretensei reprimări a protestului său pașnic desfășurat din 4 și 11 septembrie 2007 în fața Ministerului Afacerilor Interne și a Procuraturii Generale. În cererea sa, acesta a indicat zece persoane ce urmau să participe la demonstrație și a indicat numele său și cel al domnului Oleg Brega, și al domnului Hristea-Stan în calitate de persoane ce urmau să conducă desfășurarea demonstrațiilor.

13. Primăria nu a adoptat nicio decizie și nici nu a examinat cererea reclamantilor de autorizare a desfășurării demonstrației din 4 septembrie 2007. Prin urmare, la ora 9 al aceleași zile, reclamantii au început desfășurarea protestului în fața sediului Ministerului Afacerilor Interne. La 09:25 Ghenadie Brega, Oleg Brega și un membru Hyde Park care nu este reclamant, au fost reținuți pe motiv că demonstrația desfășurată de aceștia nu era autorizată. Ei au fost transportați la o secție de poliție, unde au fost percheziționați și reținuți timp de aproximativ cinci ore. Potrivit reclamantilor, colaboratorii de poliție au făcut copii ale documentelor acestora, inclusiv și a unor scrisori personale. Doi dintre reclamantii au fost ținuți în cuști și apoi în celule. Mai târziu au fost duși la Judecătoria Centru și din moment ce ședința a fost amînată, aceștia au fost eliberați la orele 15.

14. La 21 septembrie 2007, Judecătoria sectorului Centru a examinat acuzațiile aduse împotriva reclamantilor. Reclamantii au susținut că, deoarece Primăria nu a examinat cererea pentru eliberarea autorizației

Înainte de data desfășurării demonstrației, aceștia au avut dreptul de a desfășura demonstrația, în conformitate cu prevederile articolului 12 al. (5) din Legea privind întrunirile. Aceștia au susținut că un reprezentant al Primăriei i-a informat că cererea acestora nu a fost examinată din lipsă de timp și că aceștia pot desfășura protestul la data planificată. Instanța a respins susținerile reclamantilor și a constatat că aceștia au încălcat dispozițiile articolului 11 al. 1 din Legea privind întrunirile prin omisiunea de a depune cererea în termen de cincisprezece zile înaintea de desfășurarea protestelor planificate. Potrivit instanței, protestul putea fi desfășurat nu mai devreme de 14 septembrie 2007. Astfel, Ghenadie și Oleg Brega au fost declarați vinovați de organizarea unei demonstrații neautorizate și au fost amendați cu 800 lei moldovenești (MDL) fiecare (aproximativ 48 euro (EUR)). Un alt membru Hyde Park, care nu este reclamant în prezenta cauză a fost amendat cu 200 lei. Recursul reclamantilor a fost respins de către Curtea de Apel Chișinău pe aceleași motive, la 23 octombrie 2007.

3. Demonstrația din 10 septembrie 2007

15. La 7 septembrie 2007, Primăria a examinat cererea reclamantilor din 30 august 2007 (a se vedea paragraful 12 de mai sus) și a emis o autorizație dl-lui Juraveli ce a permis organizarea protestului în fața sediului Ministerului Afacerilor Interne și a Procuraturii Generale între 8 și 11 septembrie 2007.

16. În dimineața zilei de 10 septembrie 2007, mai mulți membri Hyde Park au început protestul în fața sediului Ministerului Afacerilor Interne și a Procuraturii Generale; cu toate acestea, câteva minute mai târziu, poliția a sosit și a reținut trei persoane (pe dl Juraveli, dl Oleg Brega și dl Hristea-Stan), pe motiv că autorizația nu conținea numele tuturor persoanelor participante la protest. Guvernul a susținut că aceștia au fost reținuți pentru încălcarea ordinii publice și pentru că scandau lozinci insultătoare în adresa ministrului Afacerilor Interne. La secția de poliție cei arestați au fost interogați și percheziționați. Ei au fost eliberați după cinci ore. Reclamantii au susținut că, în timp cât au fost reținuți, acestora nu le-a fost permis să telefoneze sau să contacteze vre-un avocat.

17. Colaboratorii poliției au inițiat proceduri administrative împotriva reclamantilor; cu toate acestea, la 21 septembrie 2007, Judecătoria sectorului Centru a decis să întrerupă orice acțiuni împotriva acestora.

4. Plîngerile adresate Procurorului General

18. La 5 septembrie 2007, dl Oleg Brega a expediat o plîngere adresată Procurorului General prin care a solicitat inițierea urmăririi penale în vederea colaboratorilor de poliție datorită acțiunilor acestora la demonstrațiile din 30 august și 4 septembrie. O altă plîngere în acest sens a

fost expediată la 10 ianuarie 2008. Reclamanții susțin că nu au primit un răspuns oficial la nici o plîngere pe care au expediat-o.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

19. Articolul 32 al Constituției al Republicii Moldova (Libertatea opiniei și a exprimării) prevede următoarele:

- (1) Oricarui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvînt, imagine sau prin alt mijloc posibil.
- (2) Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.
- (3) Sînt interzise și pedepsite prin lege contestarea și defăimarea statului și a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ura națională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică, precum și alte manifestări ce atentează la regimul constituțional.”

Articolul 40 (Libertatea întrunirilor) prevede următoarele:

“Mitingurile, demonstrațiile, manifestările, procesiunile sau orice alte întruniri sînt libere și se pot organiza și desfășura numai în mod pașnic, fără nici un fel de arme.”

20. Prevederile relevante ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor din 21 iunie 1995 sunt următoarele:

Articolul 6

„(1) Întrunirile trebuie să se desfășoare în mod pașnic, fără nici un fel de arme, fiind asigurată protecția participanților și a mediului înconjurător, fără să împiedice folosirea normală a drumurilor publice, circulația rutieră, funcționarea unităților economice, fără a degenera în acțiuni violente care ar pune în primejdie ordinea publică, integritatea corporală și viața persoanelor, bunurile lor.”

Articolul 7

„Se sistează întrunirile la care se constată fapte sau acțiuni de:

- (a) contestare sau defăimare a statului și poporului;
- (b) îndemn la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă;
- (c) incitare la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică;
- (d) atentare la regimul constituțional.”

Articolul 8

„(1) Întrunirile se pot desfășura în piețe, străzi, parcuri, scuaruri și în alte locuri

publice din municipii, orașe, comune, sate, precum și în localuri publice.

(2) Nu se admite desfășurarea întrunirilor în localurile autorităților publice, autorităților administrației publice locale, procuraturii, instanțelor judecătorești, în unități economice cu regim special de securitate a muncii sau cu pază armată.

(3) Sunt interzise întrunirile:

a) la o distanță mai mică de 50 de metri de sediul Parlamentului, reședința Președintelui Republicii Moldova, de sediul Guvernului, Curții Constituționale, Curții Supreme de Justiție;

b) la o distanță mai mică de 25 de metri de sediul organelor administrației publice centrale de specialitate, autorităților administrației publice locale, instanțelor judecătorești, procuraturii, poliției, instituțiilor penitenciare și de reabilitare socială, unităților și obiectivelor militare, de gări, aeroporturi, spitale, unități economice cu instalații, utilaje sau mașini având un grad ridicat de pericol în exploatare, instituții diplomatice.

(4) Accesul liber în sediul organelor și instituțiilor enumerate la alin.(3) este garantat.

(5) Autoritățile administrației publice locale, cu acordul organizatorilor întrunirilor, pot stabili pentru întruniri în locuri sau localuri permanente, după caz.”

Articolul 11

„(1) Organizatorul întrunirii va depune la primărie, cel mai târziu cu 15 zile înainte de data întrunirii, o declarație prealabilă, al cărui model este expus în anexă, ce face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Declarația prealabilă trebuie să indice:

a) denumirea organizatorului întrunirii, scopul întrunirii;

b) data, ora la care începe întrunirea și ora la care se încheie;

c) locul întrunirii, traseele spre el și de la el;

d) forma desfășurării întrunirii;

e) numărul aproximativ de participanți;

f) persoanele împuternicite să asigure buna desfășurare a întrunirii și să răspundă de ea;

g) serviciile pe care organizatorul întrunirii le solicită primăriei.

(3) Primăria, în cazuri justificate, poate să modifice, cu acordul organizatorului întrunirii, unele elemente din declarația prealabilă.”

Articolul 12

„(1) Declarația prealabilă se examinează de primăria orașului(municipiului), satului(comunei) cel mai târziu cu 5 zile înainte de data întrunirii.

(2) Primăria, în cadrul examinării declarației prelabile în ședință ordinară sau extraordinară, discută forma, timpul, locul și alte condiții de desfășurare a întrunirii și ia decizia respectivă. ...

(6) Primăria poate interzice întrunirea numai în cazul în care consultă organul de poliție și deține probe convingătoare că la întrunire vor fi încălcate condițiile art.6 și art.7 cu consecințe grave pentru societate.”

Articolul 14

„(1) Decizia privind refuzul eliberării autorizației trebuie să fie argumentată și prezentată în scris. În ea se indică din ce motive s-a decis refuzul eliberării autorizației: ...”

Articolul 15

„(1) Organizatorul întrunirii poate reclama în instanța de contencios administrativ competență refuzul eliberării autorizației.”

Articolul 19

Participanții la întrunire sînt obligați:

- a) să respecte prezenta lege și alte acte normative care au tangență la aceasta;
- b) să respecte recomandările organizatorului întrunirii, factorilor de decizie din primărie sau poliție;
- ...
- e) să părăsească întrunirea la somația organizatorului, factorilor de decizie din primărie sau poliție.

21. Prevederile relevante ale Codului Penal sunt următoarele:

Articolul 166. Privațiunea ilegală de libertate

„(1) Privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată cu răpirea acesteia, se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 30 ore sau închisoare de pînă la 2 ani.

(2) Aceeași acțiune săvîrșită:

b) asupra a două sau mai multor persoane;

d) de două sau mai multe persoane;

se pedepsește cu închisoare de la 3 la 8 ani.”

Articolul 184. Violarea dreptului la libertatea întrunirilor

„(1) Violarea dreptului la libertatea întrunirilor prin împiedicarea ilegală a desfășurării mitingului, demonstrației, manifestației, procesiunii sau oricărei alte întruniri ori a participării cetățenilor la acestea . . .:

a) săvârșită de o persoană cu funcție de răspundere;

b) săvârșită de două sau mai multe persoane;

c) însoțită de violență nepericuloasă pentru viață sau sănătate,

se pedepsește cu amendă în mărime de la 200 la 400 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 2 ani.”

24. Prevederile relevante ale Codului cu privire la contravențiile administrative, în vigoare în perioada relevantă, sunt următoarele:

Articolul 174/1

„2. Organizarea și desfășurarea întrunirii fără avizarea primăriei sau fără autorizația ei, precum și încălcarea condițiilor (forma, locul, timpul) desfășurării întrunirii, indicate în autorizație - atrage după sine aplicarea unei amenzi organizatorilor (conducătorilor) întrunirii în mărime de la douăzeci și cinci la cincizeci unități convenționale. ...

4. Participarea activă la întrunirea desfășurată în condițiile alineatului doi din prezentul articol - atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de la zece la cincisprezece unități convenționale.”

Articolul 174/ 5

„Opunerea de rezistență unui colaborator al poliției [...] aflate în exercițiul datoriei de serviciu sau obștești de menținere a ordinii publice și de combaterii a criminalității - atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de pînă la cincisprezece unități convenționale, sau arest administrativ pe un termen de pînă la treizeci de zile.”

Articolul 174/ 6

„Ultragierea colaboratorului poliției ... aflat în exercițiul datoriei de serviciu ... - atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de pînă la zece unități convenționale, sau arest administrativ pe un termen de pînă la cincisprezece zile.”

22. Articolul 14 din Codul Civil (privind repararea prejudiciilor) prevede că orice persoană ale cărei drepturi au fost încălcate poate cere repararea integrală a prejudiciului cauzat.

23. Prevederile relevante ale Legii nr. 1545 (1998) privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, procuraturii și instanțelor judecătorești au fost stabilite în hotărîrea Curții în cauza *Șarban c. Moldovei*, cererea nr.3456/05, § 54, 4 octombrie 2005. În cazul *Belicevecen împotriva Ministerului Finanțelor* (nr. 2ra-1171/07, 4 iulie 2007), în care Curtea Supremă de Justiție a constatat că o persoană ar putea solicita despăgubiri în baza Legii nr. 1545 (redacția legii din 1998) numai în cazul în care această persoană a fost pe deplin achitată de toate acuzațiile aduse împotriva acesteia. Întrucît domnul Belicevecen a fost găsit vinovat în ceea ce privește una din acuzațiile aduse împotriva sa, el nu poate pretinde nici un prejudiciu.

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 10 ȘI ARTICOLULUI 11 AL CONVENȚIEI

24. În prima cerere a reclamantilor (cererea nr. 6991/08 - Hyde Park (nr. 5)) aceștia au pretins că reprimarea desfășurării demonstrației din 4 septembrie 2007, precum și reținerile efectuate de poliție au fost efectuate în contradicție cu prevederile articolului 11 al Convenției ce prevede libertatea întrunirilor. În cea de a doua cerere (nr. 15084/08 - Hyde Park (nr. 6)), reclamantii au înaintat aceeași plîngere în ceea ce privesc demonstrațiile din 30 august 2007 și 10 septembrie 2007. În cea de a doua cerere, reclamantii de asemenea s-au plîns în baza articolului 10 al Convenției:

“1. Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să impună societăților de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune un regim de autorizare.

2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrîngerii sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești..”

Și articolul 11 al Convenției, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

25. Guvernul nu a fost de acord cu argumentele prezentate.

A. Admisibilitatea: două obiecții preliminare ale Guvernului

1. Susținerile părților

26. Guvernul a făcut două obiecții cu privire la admisibilitatea cererilor. În primul rând, Guvernul a susținut în observațiile referitor la ambele cereri, că niciunul din reclamanți nu putea pretinde statutul de victimă. Guvernul a amintit că Hyde Park a fost dizolvată la 22 aprilie 2007, astfel, atunci când demonstrațiile au avut loc la 4 septembrie 2007, reclamanții și ceilalți participanți nu puteau fi membri ai organizației. Guvernul a mai susținut că, în cererea sa de autorizare din 30 august 2007, domnul Juraveli a solicitat autorizația în calitate de persoană fizică (*personne physique*) și nu din numele Hyde Park. Acest fapt a fost confirmat de autorizația acordată de către Primărie domnului Juraveli. El nu a atras atenția autorităților asupra faptului că el a solicitat autorizația în numele Hyde Park sau să încerce să se plîngă referitor la termenii de eliberare a autorizației acordate acestuia de Primărie. Astfel, nu exista nicio legătură causală între faptul că domnul Juraveli participa ca organizator al demonstrației și faptul existenței Hyde Park: astfel nu a avut nicio relevanță faptul că el era vice-președinte al Hyde Park. În consecință, Hyde Park nu poate pretinde statutul de victimă în sensul articolului 11 al Convenției. Mai mult decât atât, a fost probat din rezultatul rapoartelor poliției, pe care Guvernul le-a prezentat Curții, că domnul Juraveli nu a participat la demonstrațiile din 4 septembrie. Astfel, acesta nu putea fi victimă a presupuselor încălcări și nici nu pot purta această calitate nici ceilalți reclamanți.

27. În ceea ce privește cererea *Hyde Park* nr. 15084/08, Guvernul a susținut de asemenea, că aceștia nu au epuizat toate căile interne de recurs. Reclamanții care au fost reținuți pe 30 august 2007 și nu au făcut nici o reclamație ce puteau fi înaintate atunci când aceasta a fost posibil în conformitate cu prevederile articolului 7 al Codului cu contravențiilor administrative, și anume conducătorilor ierarhici superiori al colaboratorilor de poliție ce au fost implicați în acele incidente. Reclamanții au avut

posibilitatea să înainteze o plîngere ce putea fi adresată unui procuror. Reclamanții au avut, de asemenea, posibilitatea să solicite o despăgubire invocînd articolele 32 și 40 din Constituție, care le garantează libertatea de exprimare și de întrunire, dar aceștia au decis să nu epuizeze aceste remedii. În ce privește demonstrația din 10 septembrie 2007, după ce procedura în fața Judecătoriei sectorului Centru a fost întreruptă (vezi paragraful 17 de mai sus), reclamanții nu au solicitat despăgubiri pentru prejudiciul moral, așa cum a fost posibil să se facă în temeiul articolului 14 din Codul Civil și în temeiul Legii nr. 1545 (1998) (a se vedea punctele 23 și 24 de mai sus).

28. În ceea ce privește statutul de victimă al reclamanților, aceștia au invocat faptul că domnul Ghenadie Brega și domnul Juraveli au activat în calitate de președinte și respectiv de vicepreședinte al organizației non-guvernamentale Hyde Park pînă la momentul dizolvării acesteia. Ei au considerat că asociația neînregistrată Hyde Park poate fi considerată în calitate de successor, deoarece a avut același nume, aceleași persoane în calitate de membri fondatori, același statut și alte elemente constitutive similare. Dl Juraveli a completat cererea de autorizare în nume propriu, dar sub semnatura acestuia a adăugat sintagma "vice-președintele al asociației Hyde Park" și a furnizat detalii cu privire la ceilalți participanți, care erau de asemenea, membri al Hyde Park. Reclamanții au menționat că în conformitate cu articolul 11 al Legii cu privire la libertatea întrunirilor, numai organizatorul unei demonstrații putea depune cerere pentru eliberarea unei asemenea autorizații, dar nu și participanții. În dimineața zilei de 4 septembrie 2007, domnul Juraveli a sosit după ce ceilalți participanți care erau fost deja arestați, aceasta a servit drept explicație faptului de ce acesta în timp ce protesta pașnic în același loc, nu fusese arestat în aceeași zi ci fusese arestat cîteva zile mai tîrziu.

29. Reclamanții, de asemenea, au considerat că în ce privește demonstrațiile din 30 august și 10 septembrie 2007, aceștia au epuizat toate căile interne de recurs. Anterior, cînd aceștia s-au plîns procurorilor de acțiunile colaboratorilor poliției la demonstrațiile desfășurate, aceștia nu au luat nicio măsură. Același lucru s-a confirmat prin faptul că Dl Ghenadie Brega a depus o plîngere pe numele colaboratorilor de poliție în temeiul articolului 14 din Codul civil și în conformitate cu prevederile Legii nr. 1545, dar această plîngere a fost respinsă de către șeful secției de poliție al sectorului Centru (a se vedea paragraful 10 de mai sus). Astfel, nu a fost nici o cale de atac eficientă care putea fi folosită pentru contestarea unui astfel de răspuns. Reclamanții de asemenea au adresat Procurorului General o plîngere de inițiere a urmăririi penale, la care Procurorul General nu a răspuns.

2. *Aprecierea Curții*

30. Curtea notează că după depunerea prezentei cereri, Hyde Park a încetat să existe ca organizație non-guvernamentală înregistrată și a continuat să activeze în calitate de organizație neînregistrată (a se vedea paragraful 1 *supra*). Curtea consideră că capacitatea Hyde Park-lui de a continua procesul nu este afectată de faptul că nu este înregistrată (a se vedea, *Hyde Park și Alții c. Moldovei* (nr. 4), nr. 18491/07, § 33, 7 aprilie 2009, cu referințe în continuare).

31. În ceea ce privește obiecția preliminară a Guvernului (cu privire la statutul de victimă al reclamantilor), Curtea de asemenea notează că, în Hyde Park (nr. 4) *ibidem*, § 34, care viza de asemenea situația în care o demonstrație a fost organizată de Hyde Park și membrii săi, Guvernul a obiectat că, din moment ce numai Hyde Park a solicitat autorizația de a organiza demonstrația, alte persoane nu pot pretinde statutul de victimă. Această obiecție a fost respinsă de Curte, pe motiv că ceilalți reclamanti au participat la demonstrație și au fost și aceștia reținuți și deținuți de poliție. În prezenta speță, Guvernul face o obiecție opusă: deoarece numai domnul Juraveli a solicitat autorizația pentru desfășurarea protestului, Hyde Park nu a poate pretinde statutul de victimă. Curtea consideră că este evident din circumstanțele cauzei, în special faptul că domnul Juraveli a solicitat autorizația din 30 august 2007 și a adăugat mai jos de de semnătura sa și sintagma "vice-președinte al organizației Hyde Park", în special acesta a semnat în numele organizației Hyde Park. Mai mult ca atât, Curtea a menționat că prin jurisprudența sa bine definită este constatat faptul că asociațiile pot avea statutul de victimă în cazul ingerinței aduse dreptului la libertatea de întrunire pașnică: a se vedea, de exemplu, *Consiliul țiganilor și Alții împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 66336/01, 14 mai 2002; *Plattform Ärzte für das Leben c. Austriei*, 21 iunie 1988, seria A nr. 139; și *Creștinii împotriva Rasismului și Fascismului c. Regatului Unit*, nr. 8440/78, Decizia Comisiei din 16 iulie 1980, Decizii și Rapoarte 21, p. 138. Prin urmare, se respinge obiecția preliminară a Guvernului în ceea ce privește statutul de victimă al Hyde Park. Cu toate acestea, în ce privește statutul de victimă a domnului Juraveli și participarea acestuia la demonstrațiile din 4 septembrie 2007, Curtea consideră întemeiată obiecția preliminară a Guvernului.

Dacă domnul Juraveli nu ar fi participat la demonstrații, astfel nu ar putea fi existat nici o ingerință adusă drepturilor sale prevăzute de articolul 11 al Convenției. Conceptul cu privire la subiectul de victimă în cauza prezentă s-ar extinde exagerat asupra tuturor persoanelor care ar fi susținut că aceștia ar fi participat la demonstrația ce urma să ia loc. Dacă se admite o astfel de constatare, ar fi să se permită unui număr nedeterminat de persoane să invoce încălcarea dreptului său prevăzut de articolul 11 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Patyi și alții c. Ungariei*, nr. 5529/05, § § 25-28, 07 octombrie 2008, în cazul în care autoritățile au refuzat autorizarea pentru

participare la o demonstrație care nu s-a desfășurat: Curtea a constatat că organizatorul demonstrației ce a planificat demonstrația a fost o victimă a încălcării, dar nu alți patruzeci și șapte de reclamanți care au declarat că [dacă demonstrația ar fi avut loc] ei ar fi participat la demonstrație). Curtea admite faptul că domnul Juraveli este în strânsă legătură cu activitatea Hyde Park și demonstrațiile organizate de acesta; într-adevăr, acesta a fost cel care a solicitat autorizația de a organiza demonstrațiile între 4 și 11 septembrie. Cu toate acestea, acesta nu a furnizat nici o dovadă care să indice asupra faptului când a sosit acesta la locul demonstrației, acesta nici nu a demonstrat că cel puțin a încercat să exercite dreptul său la întruniri pașnice în acea zi și că ar fi fost împiedicat în exercitarea acestui drept datorită acțiunilor autorităților; faptul că el a fost arestat la alte demonstrații desfășurate mai târziu, statutul său de victimă este relevant doar în ce privește acele demonstrații.

Curtea, prin urmare, susține obiecția preliminară a Guvernului și declară inadmisibil un capăt din cererea domnului Juraveli privind demonstrațiile din 4 septembrie 2007.

32. În ceea ce privește a doua obiecție preliminară a Guvernului (neepuizarea căilor interne de recurs), Curtea observă că, pentru demonstrațiile din 30 august 2007, reclamanții au făcut plângeri, de fapt, atât adresate șefului colaboratorilor de poliție (plângerea depusă la Șeful secției de poliție Centru) și cea adresată Procurorului General. Plângerea a fost respinsă la 19 septembrie 2007 și reclamanții nu au mai primit niciun răspuns la aceasta. Mai mult decât atât, Guvernul nu a menționat că aceste căi de recurs erau de fapt inadecvate și ineficiente. Curtea reiterează că, în scopul conceptului epuizării căilor interne de recurs, un reclamant nu este obligat să încerce mai mult decât o cale de atac, atunci când sunt disponibile mai multe (a se vedea speța *Breabin c. Moldovei*, nr. 12544/08, § 33, 7 aprilie 2009). În consecință, obiecția preliminară a Guvernului ce se referă la faptul că reclamanții trebuiau să se plângă în baza articolului 7 din Codul cu privire la contravențiile administrative sau în baza procedurilor posibil de inițiat în baza articolelor 32 și 40 din Constituție trebuie respinse.

33. Este adevărat faptul că domnul Oleg Brega s-a plîns Procurorului General în ceea ce privesc acțiunile poliției din 30 august și 4 septembrie 2007, dar aceleași plângeri nu au fost adresate în ceea ce privesc acțiunile poliției la demonstrațiile din 10 septembrie 2007.

Reclamanții au declarat, că nu s-au luat măsuri atunci când s-au plîns Procurorului General cu privire la acțiunile poliției la demonstrațiile din 30 august și 4 septembrie. Prin urmare, Curtea consideră că nu era rezonabil pentru reclamanți să considere că o plângere similară în ceea ce privește demonstrația din 10 septembrie 2007 s-ar fi soldat cu o examinare (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Castraveț c. Moldovei*, nr. 23393 / 05, § 25, 13 martie 2007). Cu toate acestea, simplul fapt că un remediu intern este considerat ineficient (și, prin urmare, nu trebuie epuizat) nu scutește nici un

reclamant de obligația de a exercita alte căi de atac care se pot dovedi a fi eficiente. În consecință, Curtea trebuie să examineze, de asemenea, dacă despăgubirea invocată de Guvern, și anume acțiunea posibil neîntemeiată pe articolul 14 din Codul Civil și pe Legea nr. 1545 ar fi fost eficiente. Curtea observă că principala diferență dintre demonstrația din 10 septembrie 2007 și cele din 30 august și 4 septembrie este aceea că, în cazul demonstrațiilor precedente, procedurile administrative ce au fost inițiate de către poliție, au fost încetate de către Judecătoria sectorului Centru la 21 septembrie 2007. Prin urmare, ipotetic constatând, reclamantilor le-a fost disponibilă calea acționării în judecată pentru despăgubiri în temeiul Legii nr. 1545 (a se vedea, prin afirmație contrară, *Șarban v. Moldova*, nr 3456/05, § 59, 4 octombrie 2005). Astfel în prezentul caz, ca și în alte cazuri, problema epuizării căilor interne de recurs, sarcina probațiunii cade în sarcina Guvernului, ce a susținut excepția neepuizării căilor de interne de recurs, pentru a convinge Curtea că o anumite cale de recurs eficientă a fost disponibilă în teorie și în practică la momentul relevant, și anume, că această cale procedurală a fost accesibilă și capabilă să ofere perspective rezonabile de soluționare a plîngerilor reclamantului (a se vedea *Demopoulos și alții c. Turciei* [GC], nr 46113/99 și alții, 1 martie 2010; *Apostol c. Georgiei*, nr 40765/02, § 36, CEDO 2006 XIV; și *X. c. Irlandei* (dec.), nr 14079/04, 15 decembrie 2009, cu referințe ulterioare). În cazul de față Curtea nu este convinsă de faptul că Guvernul a îndeplinit această sarcină. În special, acesta nu a reușit să furnizeze un precedent judiciar elocvent care s-a soldat succes pentru reclamanții care au înaintat pretenții în baza articolului 14 din Codul civil și Legea nr. 1545, fapt ce ar confirma că o acțiune formulată astfel, ar fi avut o perspectivă rezonabilă de succes. Prin urmare, Curtea nu este convinsă că reclamanții ar fi trebuit să înainteze o astfel de acțiune și în consecință, respinge obiecția preliminară a Guvernului în ceea ce privește demonstrațiile din 10 septembrie 2007.

34. Referitor la demonstrațiile din 30 august, 4 septembrie 2007 și 10 septembrie 2007, Curtea observă că reclamațiile făcute de Hyde Park și reclamanți (inclusive cele ale domnului Juraveli în ce privește demonstrațiile din 30 august și 10 septembrie 2007) nu pot fi considerate nefondate în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. De asemenea, nu există careva temeiuri pentru ca acestea să fie constatate inadmisibile. Ele trebuie, prin urmare, declarate admisibile.

B. Fondul

36. Astfel cum Curtea a constatat, reclamanții și-au fundamentat plîngerile doar în temeiul articolului 11 în ce privește demonstrația din 4 septembrie 2007, și în temeiul articolelor 10 și 11 în ceea ce privește celelalte două demonstrații. Curtea consideră că este necesar să se

examineze plîngerile reclamantilor cu privire la fiecare demonstrație în temeiul articolului 11, dar va face acest lucru în temeiul articolului 10 (a se vedea *Rai și Evans c. Regatului Unit* (dec.), nr. 26258 / 07 și 26255/07, CEDO 2009 ...).

1. *Susținerile părților*

a. Guvernul

35. Referitor la demonstrația din 30 august 2007, Guvernul a considerat că ingerința drepturilor reclamantilor a fost justificată în temeiul articolului 11 § 2. Ingerința a fost prevăzută de lege. În timpul demonstrației, poliția a cerut prezentarea autorizației. Cei prezenți au fost apoi invitați la secția de poliție, astfel ca identitatea lor să poată fi verificată. Ei au fost reținuți nu mai mult de patruzeci de minute. Interferența a urmărit un scop legitim de a preveni dezordinile și a proteja onoarea și demnitatea ministrului Afacerilor Interne și a fost proporțională acestui obiectiv. Demonstrația a fost în mod evident provocatoare, participanții dețineau placcarde și au scandat lozinci care urmăreau insultarea Ministrului Afacerilor Interne.

36. În ce privesc demonstrațiile din 4 septembrie 2007, Guvernul a considerat că nu a existat nici o interferență la libertatea de asociere a reclamantilor. Acesta a invocat obiecția preliminară că numai domnul Juraveli a solicitat autorizația de a demonstra. În plus, reclamantii nu au urmat procedurile legale pentru obținerea autorizației. Reclamantii au participat la astfel de proteste anterior și erau familiarizați cu aceste proceduri; simplul dezacord cu prevederile legislației nu puteau servi drept temei pentru nesupunerea prevederilor legii. Deoarece ziua de 31 august 2007 a fost o zi de sărbătoare și 1 și 2 septembrie au urmat eventual ca zile de sîmbătă și duminică, deci 4 Septembrie era abia a doua zi lucrătoare după depunerea cererii de autorizare, ceea ce demonstrează rea-credința reclamantilor.

Chiar dacă ar fi existat o ingerință, aceasta a fost prevăzută de lege: în articolul 11 al Legii cu privire la întruniri, care stabilește condiția că demonstrațiile se pot desfășura numai în cazul unui preaviz de cincisprezece zile depus la autoritățile municipalității. Această perioadă de preaviz a fost considerată rezonabilă în hotărîrea Curții în cauza *Bączkowski și alții c. Poloniei*, nr. 1543/06, § 83, CEDO 2007 VI și a fost considerată accesibilă și previzibilă. Aceasta a urmărit scopul legitim al prevenirii dezordinilor sau comiterii infracțiunilor și a fost necesară într-o societate democratică. Reclamantii au fost transportați la o instanță – care nu judeca cauze penale – și reclamantii au fost amendați, amenda consta doar 80% din amenda maximă ce era prevăzută de lege. Aceasta a fost considerată drept o amendă proporțională. La fel constatările Curții în cauza *Ziliberberg c. Moldovei* (dec.), nr. 61821/00, 04 mai 2004 sunt pertinente pentru prezenta cauză, deoarece statele au dreptul de a solicita autorizarea, ca apoi acesta să poată

lua măsuri și să aplice sancțiuni pentru cei care au participat la demonstrații și cei care nu au respectat această obligație de a depune o autorizație prealabilă, ce are importanță majoră în fapt, deoarece autorizarea impune municipalitatea să se conformeze rigorilor relevante legii și anume să asigure că demonstrația se va petrece pașnic, de exemplu prin protejarea demonstrației de contra-demonstrații. Mai mult, instanța a examinat cu atenție dacă autorizația a fost obținută și dacă municipalitatea a respectat termenele relevante impuse prin Legea cu privire la întruniri.

37. În ce privește demonstrația din 10 septembrie 2007, Guvernul și-a susținut poziția că orice interferență a drepturilor reclamanților prevăzute de Articolul 11 a fost făcută în limitele stabilite de lege. Potrivit Guvernului, autorizația pentru demonstrație a fost înmînată domnului Juraveli în calitatea lui individuală de subiect de drept și nu în numele organizației Hyde Park. Cu toate acestea, protestatarii au scandat sloganuri în numele Hyde Park și și-au exprimat opiniile lor cu privire la presupusele acțiuni ilegale ale poliției la demonstrațiile anterioare referitoare la aceeași organizație. Când manifestanții prezenți la demonstrație au fost interogați despre această discrepanță ei au refuzat să dea careva explicații colaboratorilor poliției. În conformitate cu articolul 19 din Legea cu privire la întruniri, poliția a ordonat, prin urmare ca demonstrația să fie încetată. Însă cei prezenți au refuzat, astfel ei au fost transportați ulterior la secția de poliție pentru ca să le fie verificată identitatea.

În ce privește chestiunea proporționalității interferenței, Guvernul a atras atenția asupra faptului că autorizația a fost acordată pentru demonstrație și poliția a intervenit numai atunci când a devenit evidentă contradicția între prevederile menționate în autorizare și prezența celor care participă neautorizat. Participanții au fost reținuți pentru a face posibil ca poliția să poată verifica dacă demonstrația era desfășurată conform condițiilor de autorizare. De asemenea exista un pericol real de agresiune între participanții la demonstrație și trecători, astfel poliția a fost justificată atunci când a ordonat încetarea desfășurării demonstrației, aceste măsuri au fost luate cu scopul de a preveni posibilele acte de violență. În cele din urmă, Guvernul s-a bazat pe faptul că instanța a încetat acțiunea judiciară înaintată împotriva reclamanților.

b. Reclamanții

40. Reclamanții nu au fost de acord cu argumentele Guvernului referitoare la fiecare din demonstrații. Reclamanții au susținut că o anumită înregistrare video confirmă faptul că aceștia au fost reținuți mai devreme și pentru o perioadă mai mare de timp, contrar susținerilor prezentate de Guvern. Astfel nu a existat nici un motiv ca aceștia să fie reținuți. Demonstrația acestora se desfășura pașnic și documentele de autorizare puteau fi verificate în stradă sau după ce demonstrația lua sfârșit. În consecință, nici una dintre cerințele articolului 11 al. 2 nu au fost respectate.

Cu referire la demonstrația din 4 septembrie 2007, reclamantii au susținut că și instanțele naționale consideră perioada de preaviz de cincisprezece zile excesiv de îndelungată: Curtea Supremă de Justiție a constatat că această cerință nu poate servi drept motiv de a interzice desfășurarea unei demonstrații. Demonstrațiile au fost pașnice și nu amenințau pe nimeni. Arestarea tuturor celor care au participat nu a fost necesară. Amenzile aplicate au fost excesive: 800 lei reprezenta o treime din salariul lunar al lui Ghenadie Brega și al lui Oleg Brega, care erau la acel moment șomeri, ce reprezenta o sumă impunătoare pentru aceștia, care în sfârșit au fost obligați să o plătească.

În cele din urmă, referitor la demonstrația din 10 septembrie 2007, reclamantii au utilizat aceleași argumente aduse în ceea ce privește demonstrația din 30 august. În plus, ei au susținut că domnul Oleg Brega și dl Hristea-Stan au participat, de asemenea, în calitate de organizatori ai demonstrației. Numele lor a fost inclus în autorizație, printre cei care au fost responsabili pentru buna desfășurare a demonstrației; ei au prezentat acest document la poliție la locul faptei, astfel nu a existat nicio necesitate pentru ca poliția să-i rețină. Versiunea lor relatată a evenimentelor petrecute a fost confirmată de înregistrarea video care a fost efectuată în timpul desfășurării demonstrației, pe care le-au prezentat Curții.

c. Aprecieră Curții

i. Demonstrația din 30 august 2007

38. Referitor la prima demonstrație, din 30 august 2007, Curtea consideră că arestarea domnului Ghenadie Brega, dl Oleg Brega, dl Stan Hristea și dl Juraveli a împiedicat desfășurarea demonstrației. Prin urmare, nu există nicio îndoială că a existat o ingerință a articolului 11 din Convenție; simplul fapt că acești participanți erau protestatari rutinați nu înseamnă că ei își pierd protecția articolului 11. Totuși, în această cauză Curtea consideră că chestiunea respectării în practică a legii este indisolubil legată de faptul dacă ingerința a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, Curtea v-a examina această chestiune mai jos (a se vedea *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, nr. 28793/02, § 54, ECHR 2006-II).

Părțile nu au căzut de acord nici în ceea ce privește dacă ingerința a urmărit un scop legitim. Din motivele expuse mai jos, Curtea nu consideră necesar să decidă nici în privința acestei chestiuni.

39. În măsura în care se invocă proporționalitatea ingerinței, Curtea reamintește că principiile relevante au fost statuate în hotărîrea Hyde Park și Alții (nr. 4), citată mai sus, §§ 50-52:

“...Curtea reamintește că de multe ori a declarat, în hotărîrile sale, că nu doar democrația constituie o trăsătură fundamentală a ordinii publice Europene, ci

Însăși Convenția a fost concepută pentru a promova și menține idealurile și valorile unei societăți democratice. Democrația, a subliniat Curtea, este unicul model politic prevăzut în Convenție și unicul compatibil cu aceasta. Potrivit paragrafului 2 al Articolului 11 din Convenție, cum și a articolelor 8, 9, 10 din Convenție, singura necesitate capabilă să justifice o ingerință în oricare din drepturile consacrate în aceste articole este cea care poate pretinde că a rezultat dintr-o „societate democratică” (a se vedea *Refah Partisi (Bunăstarea Partidului) și alții c. Turciei* (GC), cererea nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, §§ 86-89, ECHR 2003-II și *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, citat mai sus).

51. Referindu-se la caracteristicile unei „societăți democratice”, Curtea a acordat o importanță specială pluralismului, toleranței și viziunilor largi. În acest context, ea a statuat că, deși uneori interesele individuale trebuie subordonate celor ale unui grup, democrația nu înseamnă pur și simplu că opiniile majorității trebuie întotdeauna să prevaleze: trebuie să fie găsit un echilibru, care să asigure un tratament echitabil și adecvat al minorităților și să evite orice abuz al unei poziții dominante (a se vedea *Young, James and Webster v. the United Kingdom*, 13 august 1981, § 63, Seria A nr. 44, și *Chassagnou and Others v. France* [GC], nr. 25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 112, ECHR 1999-III).

52. Atunci când efectuează controlul său prin prisma articolului 11, sarcina Curții nu este de a substitui opiniile autorităților naționale relevante cu opiniile proprii, ci mai degrabă să revizuiască prin prisma articolului 11 deciziile pe care acestea le-au emis în exercitarea discreției lor. Aceasta nu înseamnă că ea trebuie să se limiteze la stabilirea faptului dacă statul pîrît și-a exercitat discreția sa în mod rezonabil, atent și cu bună-credință ea trebuie să examineze ingerința deplînsă în lumina cauzei în ansamblu și să determine dacă aceasta a fost „proporțională scopului legitim urmărit” și dacă motivele invocate de autoritățile naționale pentru a o justifica sunt „relevante și suficiente”. Făcînd acest lucru, Curtea trebuie să se convingă că autoritățile naționale au aplicat standarde care au fost în conformitate cu principiile consfințite prin articolul 11 și, mai mult, că ele și-au bazat deciziile pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Jersild c. Danemarca*, 23 septembrie 1994, § 31, Seria A nr. 298).”

40. Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului că a fost necesar să fie reținuți protestatarii și să fie transportați la o secție de poliție, pur și simplu pentru a verifica dacă demonstrația a fost autorizată în mod corespunzător. Reclamanților cînd li sa solicitat prezentarea autorizației, aceștia au prezentat-o. Nu a fost constatat că această autorizație nu corespundea normelor și este inexplicabil de ce o verificare a identității protestatarilor a mai fost necesară. În opinia Curții, chiar presupunînd că o astfel de verificare a fost necesară, ce au susținut și reclamanții, aceasta ar fi putut fi realizată chiar la locul desfășurării demonstrației, sau la scurt timp după ce aceasta se încheia. În schimb, prin reținerea manifestanților și transportarea acestora la secția de poliție, demonstrația a fost încheiată

prematur. În plus, în ceea ce privește justificarea arestărilor, Curtea constată că este puțin relevant faptul că aceasta ar fi fost o demonstrație provocatoare. Reclamanții au solicitat autorizarea pentru a protesta împotriva pretinsei încălcări ai drepturilor acestora de către Ministerul Afacerilor Interne. Strada aflată în fața Ministerului a fost în mod clar locul cel mai potrivit pentru a efectua un astfel de protest. Chiar dacă plancardele și sloganurile intenționau să insulte ministrul la direct, acesta în mod evident era o figură publică, cunoscută în Republica Moldova.

Într-o societate democratică în special este necesar de a manifesta o toleranță mai mare față de cei care exprimă anumite păreri critice față de persoanele publice, chiar dacă aceste opinii sunt exprimate incoerent sau spontan. Astfel cum Curtea a statuat în cauza *Serghei Kuznetsov c. Federației Ruse*, cererea nr. 10877/04, § 45, 23 octombrie 2008: "orice măsuri care intervin împotriva libertății de întrunire și de exprimare, excepție fiind cazurile de incitare la violență sau de respingere a principiilor democratice – cât nu ar fi aceste opinii și cuvinte de șocante și inacceptabile pentru autorități - face un deserviciu enorm pentru principiile democrației și, adesea, chiar le pun în pericol". Din aceste motive, Curtea concluzionează că arestarea a patru protestatari a fost neproportională și astfel, aceasta nu era necesară într-o societate democratică. În consecință, se constată că a existat o încălcare a articolului 11 din Convenție în ceea ce privește demonstrația din 30 august 2007.

ii. *Demonstrația din 4 septembrie 2007*

44. În ce privește demonstrația din 4 septembrie 2007, pentru aceleași motive ca și pentru demonstrația din 30 august 2007, Curtea constată că arestarea, detenția și amendarea participanților a dus la o interferență al drepturilor acestora prevăzute de articolului 11 al Convenției. Este totuși disputabilă chestiunea dacă această inteferență a fost prevăzută de lege și dacă a urmărit un scop legitim, Curtea însă consideră că problema legalității ingerinței este indisolubil legată de faptul dacă ingerința a fost proporțională. Din următoarele motive nu este necesar să se decidă dacă aceasta a urmărit un scop legitim.

41. La stabilirea proporționalității ingerinței, Curtea notează că demonstrația din 4 septembrie 2007 a fost desfășurată fără o autorizare prealabilă a municipalității. Prin urmare, la fel ca în cauza *Rai și Evans*, citată anterior, Curtea consideră că punctul de plecare al evaluării sale trebuie să fie cauza *Ziliberberg*, citată anterior, în cazul în care s-a menționat că:

"În ce privește esența acestora [demonstrațiile ce urmează a fi desfășurate pe o stradă frecventată], supunerea lor unei proceduri de autorizare nu poate fi considerată că ar duce la o limitare a dreptului. O astfel de procedură este în conformitate cu cerințele articolul 11 § 1, deoarece autoritățile sunt cele care

asigură caracterul pașnic al unei demonstrații, și ca atare, nu constituie o ingerință în exercitarea acestui drept...

... obligația de a obține o autorizație pentru a desfășura o demonstrație nu poate fi considerată incompatibilă cu articolul 11 din Convenție. Curtea consideră că din moment ce statele au dreptul de a solicita autorizarea, acestea trebuie să fie capabile să aplice sancțiuni pentru cei care participă la demonstrații, și doar celor care nu se conformează anumitor cerințe."

Un sistem de pre-autorizare nu este, în principiu, incompatibil cu articolul 11, Curtea a constatat în cauza *Ziliberberg* faptul că acest mecanism s-ar constata că este "iluzoriu", în cazul în care articolul 11 ar interzice aplicarea sancțiunilor pentru cei care nu au obținut astfel de autorizații. Reclamantul în speța citată era un student care a participat la o demonstrație neautorizată, care apoi a fost reținut timp de cinci ore și jumătate și care mai târziu a fost amendat cu 36 MDL (3 EUR). Curtea, a constatat cererea în mod vădit nefondată în ce privește capătul plîngerii în baza articolul 11, aceasta a remarcat faptul că amenda reprezenta sancțiunea minimă posibilă pentru acea contravenție, chiar și raportat la veniturile reclamantului (cu o bursă lunară de 50-60 MDL), aceasta nu a fost disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit.

42. În speța *Oya Ataman c. Turciei*, cererea nr. 74552/01, CEDO 2006 XIII, poliția a folosit spray cu piper pentru a dispersa manifestații, la o demonstrație neautorizată. Curtea a menționat, că demonstrații au fost informați de mai multe ori că marșul acestora poartă un caracter ilegal și că poate perturba ordinea publică în acea parte încărcată a zilei de fluxul urban și rutier a ordonat acestora să se disperseze. Cu toate acestea, nu există nici o dovadă care să sugereze că grupul în cauză a reprezentat un pericol pentru ordinea publică, în afară de întreruperea eventuală a traficului rutier. Curtea a fost deosebit de mirată de lipsa de toleranță a autorităților ce au pus capăt demonstrației și astfel, a considerat intervenția poliției ca fiind disproporționată. Curtea a ajuns la concluzii similare în cauza *Balçık și Alții împotriva Turciei*, cererea nr. 25/02, din 29 noiembrie 2007, în această cauză poliția a dispersat o demonstrație pașnică, dar neautorizată, cu bastoane și gaze lacrimogene, în *Ekşi și Ocak împotriva Turciei*, nr. 44920/04, 23 februarie 2010, și în *Aytaş și Alții împotriva Turciei*, cererea nr. 6758/05, din 8 decembrie 2009, în aceste spețe se descrie cum reclamanții au suferit leziuni grave în urma intervenției poliției.

În cauza *Bukta și alții c. Ungariei*, cererea nr. 25691/04, CEDO 2007 IX, reclamanții cunoșteau cu o zi înainte că urmă să aibă loc o eventuală recepție la care urma să fie prezent prim-ministrul maghiar. Fiind imposibil de a depune o cerere pentru eliberarea unei autorizații cu trei zile înainte de desfășurarea demonstrației, aceștia au decis să organizeze o demonstrație neautorizată vizavi de locul desfășurării recepției. La locul desfășurării recepției se auzea un zgomot deranjant, poliția considerînd că aceasta ar prezenta o amenințare pentru buna desfășurare a recepției a intervenit și a

silit demonstrații să-și desfășoare demonstrația într-un parc din apropiere. Curtea a constatat în această cauză că procedura de autorizare prealabilă, nu încălca în mod normal esența dreptului la întrunire pașnică. Cu toate acestea, în situații speciale, când este necesară o autorizare imediată a unei demonstrații, ce ar putea fi justificată datorită existenței unui eveniment politic, dispersarea demonstrațiilor se ridică la o restricție disproporționată privind libertatea de întrunire pașnică, ce a urmas în cazul dat pe motivul lipsei de preaviz necesar, chiar dacă demonstrația era pașnică și fără prezența unui comportament ilegal al participanților.

La o concluzie diferită s-a ajuns în cauza *Éva Molnár c. Ungariei*, cererea nr. 10346/05, § § 37 și 38, din 7 octombrie 2008, în care Curtea a precizat că principiul stabilit în *Bukta și alții*, nu poate fi extins pînă la ideea că absența notificării prealabile nu ar mai putea servi ca motiv legitim pentru dispersarea manifestațiilor. Dreptul de a organiza demonstrații spontane se bucură de întâietate față de obligația de a notifica în prealabil despre desfășurarea demonstrației numai în circumstanțe speciale, și anume în cazul în care un eveniment iminent justifică desfășurarea demonstrației. O derogare de la regula generală (a notificării prealabile) ar putea fi justificată doar în cazul în care o întârziere ar duce la un răspuns caduc. În acest caz, nu a existat un astfel de caz special, precum și faptul că poliția nu a dispersat demonstrații pentru mai multe ore în șir a servit ca motiv în plus pentru constatarea neviolării.

De asemenea, s-a constatat că nu există circumstanțe speciale nici în cauza *Skiba c. Poloniei* (dec.), cererea nr. 10659/03, din 07 iulie 2009, în cazul în care reclamantul, în calitate de organizator a unei demonstrații, a fost amendat pentru faptul că în mod deliberat nu a notificat în prealabil autoritățile despre desfășurarea protestului. Cererea a fost declarată inadmisibilă ca fiind vădit nefondată, deoarece autoritățile nu au întrerupt desfășurarea demonstrației, amenda aplicată reprezenta cea mai puțin severă sancțiune care era prevăzută de lege pentru prevenirea comiterii contravențiilor de acest gen și nu a urmat scopul de a pedepsi reclamantul pentru ceea ce a scandat la demonstrație.

În cauza *Rai și Evans*, citată anterior, reclamanții au fost judecați pentru desfășurarea unei demonstrații neautorizate într-o zonă ce era desemnată ca zonă de securitate redusă. Această cerere a fost, de asemenea, declarată în mod vădit nefondată. Sancțiunile în cauză erau prevăzute doar pentru demonstrațiile petrecute în acele zone neautorizate. Reclamanții nu au susținut că nu au dispus de timp pentru a solicita autorizația și nici că poliția le-a permis reclamanților să înceteze desfășurarea protestelor fără ca aceștia să fie sancționați. În plus, sancțiunile administrative aplicate nu au fost severe: unui reclamant i-a fost aplicată o amendă minimă prevăzută de lege, celuilalt reclamant nu i-a fost aplicată nicio sancțiune administrativă, aceștia doar au trebuit să plătească doar o contribuție neînsemnată legată de cheltuielile de judecată.

43. În prezenta cauză, Curtea consideră că demonstrația din 4 septembrie 2007 este similară cauzei *Rai și Evans și Skiba*. Spre deosebire de speța reclamanților turci citată mai sus, nu există nici o probă că poliția ar fi folosit forță excesivă pentru dispersarea reclamanților participanți la protest. Spre deosebire de speța *Bukta*, citată anterior, și la fel diferită de cauza *Eva Molnár*, nu există circumstanțe speciale care ar fi justificat participarea la o demonstrație neautorizată. Aceștia protestau împotriva suprimării abuzive a primei demonstrații din 30 septembrie 2007 și astfel: nu există dovezi că cea de a doua demonstrație ar fi avut circumstanțe diferite și astfel se putea obține autorizația necesară. Curtea constată că lipsa autorizației în astfel de circumstanțe poate servi drept temei relevant pentru poliție pentru a ordona participanților să se disperseze și ulterior, să organizeze astfel de proteste doar atunci când vor obține o autorizație.

Cu toate acestea, în opinia Curții, există diferențe esențiale între cauza prezentă și cauza *Rai și Evans și Skiba*. În cauza *Rai și Evans*, protestatarii au desfășurat protestul într-o zonă de securitate redusă, ceea ce a servit drept un motiv în plus pentru proporționalitatea sancționării. Prin deosebire, în speță, nu exista zona de securitate la locul de demonstrație din 4 septembrie 2007 și, prin urmare, locul de demonstrație nu a fost, în sine, un motiv relevant sau suficient de important pentru dispersarea protestului. În speța *Skiba*, poliția nu a luat măsuri pentru dispersarea demonstranților și sancțiunea aplicată a fost aplicată mai târziu și numai în calitate de măsură preventivă, însă în prezenta speță Ghenadie și Oleg Brega au fost reținuți în cursul demonstrației. Cel mai importantă chestiune este că, Curtea rămâne mirată de nivelul amenzilor aplicate lui Ghenadie și Oleg Brega. Spre deosebire de amenzile aplicate în cauza *Rai și Evans și Skibu*, amenzile în speța dată nu erau cele mai neînsemnate sancțiuni posibile: acestea reprezentau 80% din suma amenzii maxime posibilă aplicării, și acestea erau de douăzeci de ori mai mari ca amenda aplicată și constatată de Curte drept proporțională în cauza *Ziliberberg*. Din aceste motive, Curtea concluzionează că arestarea lui Ghenadie și Oleg Brega și amenzile impuse acestora au fost disproporționale și, prin urmare nu au fost necesare într-o societate democratică. În consecință, a existat, de asemenea, o încălcare a articolului 11 din Convenție în ceea ce privește demonstrația din 4 septembrie 2007.

iii. Demonstrația din 10 septembrie 2007

48. Curtea este la fel convinsă că arestarea dlui Juraveli, dl Oleg Brega și dl Hristea-Stan a constituit o ingerință a dreptului reclamanților prevăzută de articolul 11. În privința celorlalte două demonstrații, Curtea consideră că este necesar să se examineze împreună legalitatea și proporționalitatea interferenței, lăsând fără răspuns întrebarea dacă ingerința a urmărit un scop legitim.

49. În ce privește demonstrația din 30 august 2007, Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului că, la 10 septembrie 2007, a fost necesară intervenția poliției care a reținut participanții prezenți la protest, cu scopul de a verifica identitatea lor. Din înregistrările video efectuate la demonstrații, prezentate de către reclamânți, este clar că, atunci când poliția a solicitat prezentarea autorizației municipale, reclamânții au prezentat-o. De asemenea, este clar din înregistrarea video de optsprezece minute, că mai mulți colaboratori de poliție au verificat autorizația și l-au interogată inclusiv și pe dl Juraveli. În opinia Curții, aceste măsuri trebuiau să fie suficiente pentru a satisface toate neclaritățile poliției cu privire la legalitatea desfășurării protestului, ca apoi acesta să poată continua, însă este foarte neclar pentru Curte ce informații suplimentare ar fi putut fi descoperite la secția de poliție ca să satisfacă neclaritățile poliției cu privire la legalitatea desfășurării protestului.

Guvernul a susținut că poliția justificat a efectuat reținerea reclamânților, cu scopul de a preveni eventualele violențe. Înregistrarea video a demonstrat că un contra-manifestant a intrat în altercații cu unul din manifestanți, aceasta însă a avut loc în primele minute de desfășurare a demonstrației și trecătorul părăsise demonstrația cu mult înainte de implicarea poliției la reținerea reclamânților. În mare parte, înregistrarea video demonstrează că demonstrația a avut loc în modul cel mai pașnic posibil și nu a deranjat ordinea publică. Acesta a fost bine organizat și menținut sub control. Deși s-au scandat sloganuri în timpul desfășurării demonstrației, aceasta reprezintă un component indispensabil al unui protest pașnic.

Luînd în considerație circumstanțele cauzei și faptul că reclamânții au fost deja reținuți de două ori pentru organizarea demonstrațiilor, Curtea înțelege pe deplin dorința acestora de a-și realiza scopul desfășurării acestor proteste. Prin faptul că poliția prin comportamentul său nu a permis reclamânților să desfășoare demonstrația pașnică, aceasta nu a dat dovadă de toleranța necesară care urmează a fi așteptată din partea autorităților într-o societate democratică. Din aceste motive, Curtea constată că reținerea dlui Juraveli, dl Oleg Brega și dl Hristea-Stan la 10 septembrie 2007 a fost disproporțională și nu era necesară într-o societate democratică. În consecință, se constată că a existat o încălcare a articolului 11 din Convenție în ceea ce privește demonstrația din 10 septembrie 2007.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

50. În cererea *Hyde Park (nr. 5)*, reclamânții de asemenea s-au plîns de procedura judiciară în fața Judecătoriei Centru și a Curții de Apel că procedurile judiciare nu au fost echitabile, deoarece instanțele judecătorești nu au adus motive suficiente și relevante pentru reținerea lor. Reclamânții s-au plîns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, partea relevantă a articolului este următoarea:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa. ...”

51. Curtea consideră că această plîngere ar trebui declarată admisibilă. Cu toate acestea, Curtea consideră de asemenea că, această plîngere nu ridică o chestiune separată ca să necesite o examinare de către Curte, avînd în vedere concluzia sa în ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 11.

III. ALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

52. Reclamanții s-au plîns că procedurile judiciare petrecute la Judecătoria sectorului Centru și la Curtea de Apel au fost excesiv de lungi și, astfel, au dus la încălcarea continuă a articolului 6 § 1. Curtea observă că aceste proceduri nu au durat mai mult de o lună, în fața ambelor instanțe judecătorești: acest termen nu este nejustificat de lung, iar acest capăt de plîngere trebuie declarat în mod vădit nefondat în conformitate cu articolul 35 § 3 din Convenție.

53. Capătul final al plîngerii invocat de reclamanți în cererea Hyde Park (nr. 5) indică că s-au încălcat prevederile articolului 8 al Convenției, prin faptul că reclamanții au fost în mod ilegal supuși percheziției corporale. Prevederile acestui articol sunt următoarele:

“Dreptul la respectarea vieții private și de familie

1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a corespondenței sale.

2. Nu este admisă ingerența unei autorități publice în exercitarea acestui drept decît dacă aceasta este prevăzută de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.”

44. Curtea i-a notă de faptul că reclamanții nu au ridicat acest capăt de plîngere în faza procedurilor interne pe acest caz. În consecință, aceștia nu au epuizat căile interne de recurs și deci acest capăt de plîngere de asemenea, trebuie declarat inadmisibil în temeiul articolului 35 § 1 al Convenției.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

34. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decît o înlăturare

incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

45. În cererea *Hyde Park* (nr. 5) (cea referitoare la demonstrația din 4 septembrie 2007), reclamantii nu au pretins nicio despăgubire cu titlu de prejudiciu material. Pentru prejudiciul moral suferit, reclamantii au solicitat 5.000 EUR în ceea ce privește organizația Hyde Park (pentru a compensa comportamentul discriminatoriu la care au fost supuși din partea autorităților pe o perioadă de cinci ani) și 1000 EUR pentru fiecare reclamant în parte. În cererea Hyde Park (nr. 6) (cea ce privește celelalte două demonstrații), reclamantii au susținut că, în ceea ce privește prejudiciul material, Ghenadie și Oleg Brega, fiecăruia ar trebui să i se ofere a câte 100 EUR, pentru a le compensa amenzile plătite, cheltuielile implicate pentru prezentarea la toate ședințele de judecată și compensarea pentru utilizarea transportului către comuna Sîngerei ca să plătească amenzile. Pentru prejudiciul moral suferit, au solicitat 3.000 EURO pentru organizația Hyde Park și 1000 EUR pentru fiecare reclamant.

46. Guvernul a contestat aceste pretenții. Acesta a menționat că amenzile au fost aplicate în mod legal și că reclamantii nu au prezentat toate documentele probatorii necesare pentru a pretinde prejudiciul material și nici pentru a proba și alte cheltuieli suplimentare ce au fost presupus efectuate. În ce privesc pretențiile cu privire la prejudiciul moral, Guvernul a considerat că este inadecvat să se atribuie careva sume Hyde Park și că pretențiile individuale ale reclamantilor sunt excesive.

47. În ceea ce privește cererea pentru prejudiciul material, Curtea este de acord cu Guvernul că pretențiile suplimentare pentru ședințele de judecată și cheltuielile suportate pentru transport spre c. Sîngerei nu sunt probate și nu pot fi atribuite cauzei. Cu toate acestea, s-a constatat că amenzile au fost aplicate în contradicție cu prevederile articolului 11. Prin urmare, i se oferă lui Ghenadie și Oleg Brega suma de 48 euro pentru fiecare.

În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea reamintește că, în cauza *Hyde Park* (nr. 4), în care a constatat o încălcare a articolului 11 în ceea ce privesc demonstrațiile, acesta a acordat Hyde Park 4000 euro. Avînd în vedere că prezenta cauză a implicat trei demonstrații separate, chiar reprezintă un caracter mai limitat decît demonstrația în Hyde Park (nr. 4), acordarea unei sume mai mari este justificată. Pronunțîndu-se pe o bază echitabilă, Curtea acordă Hyde Park 6000 euro. Aceasta ar trebui să fie acordată reprezentantului reclamantilor, dl Oleg Brega, și urmează a fi încasați și gestionați în numele Hyde Park. Pentru reclamantii, avînd în vedere faptul că, în cursul celor trei demonstrații, dl Ghenadie Brega, domnul Juraveli, și dl Hristea-Stan au fost arestați și reținuți de două ori și domnul Oleg Brega a fost arestat de trei ori, Curtea, hotărăște în bază

echitabilă, acordarea a 2000 de euro pentru fiecare din reclamanții dlui Ghenadie Brega, domnul Juraveli, și dl Hristea-Stan și 3000 euro pentru dl Oleg Brega.

B. Costuri și cheltuieli

59. În cererea *Hyde Park* (nr. 5), reclamanții au pretins 500 euro pentru costuri și cheltuieli suportate în fața Curții, în cererea *Hyde Park* (nr. 6) au pretins suma de 300 euro.

60. Guvernul a constatat că reclamanții au fost reprezentați de către dl Oleg Brega, care era unul din reclamanți. Mai mult, costurile și cheltuielile prezentate nu au fost specificate și posibil nici nu au fost suportate efectiv sau necesar.

61. Curtea reamintește că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie recuperate în conformitate cu articolul 41 al Convenției, trebuie stabilit faptul dacă acestea au fost reale și necesare, cât și rezonabile ca quantum (a se vedea cauza *DG c. Irlandei*, nr. 39474/98, § 128, CEDO 2002 III). Curtea notează că în cauza dată nu au fost prezentate informații detaliate în ceea ce privește costurile și cheltuielile invocate de dl Oleg Brega. În consecință, Curtea nu acordă nicio sumă pentru aceste capete de cerere.

C. Dobânda de întârziere

41. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Decide* să conexe cererile;
2. *Declară* inadmisibilă cererea cu privire la plîngerile invocate în baza articolului 6 § 1, în ceea ce privește durata procedurii în fața instanțelor judiciare și anume cele judecătorei Centru și a Curții de Apel, plîngerea domnului Juraveli în temeiul articolului 8 și articolului 11 în ceea ce privește demonstrația din 4 septembrie 2007;
3. *Declară* restul capetelor cererii admisibile;
4. *Hotărăște* că a existat o încălcare a articolului 11 din Convenție în ceea ce privește toate demonstrațiile;

5. *Hotărâște* că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției privind pretinsa nemotivare a hotărârilor instanțelor naționale de judecată;

6. *Hotărâște*

(a) că statul pârît trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției următoarele sume:

- EUR 6000 (șase mii euro) cu titlu de prejudiciu moral urmează a fi plătiți pentru Hyde Park. Aceste sume urmează a fi plătite reprezentantului reclamanților dl Oleg Brega, și urmează a fi încasați și gestionari în numele Hyde Park;

- EUR 2048 (două mii patruzeci și opt euro) cu titlu de prejudiciu moral și material urmează a fi plătiți dl Ghenadie Brega;

- EUR 3048 (trei mii patruzeci și opt euro) cu titlu de prejudiciu moral și material urmează a fi plătiți dl Oleg Brega;

- EUR 2000 (două mii euro) cu titlu de prejudiciu moral urmează a fi plătiți dl Juraveli;

- EUR 2000 (două mii euro) cu titlu de prejudiciu moral urmează a fi plătiți dl Hristea-Stan;

(b) următoarele sume urmează a fi convertite în valuta națională a statului pârît conform ratei aplicabile la data executării hotărârii plus orice taxă care poate fi percepută la sumele de mai sus;

(c) de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente.

7. *Respinge* restul pretențiilor reclamanților cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 14 septembrie 2010, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Fatoş Aracı
Grefier adjunct

Nicolas Bratza
Președinte